

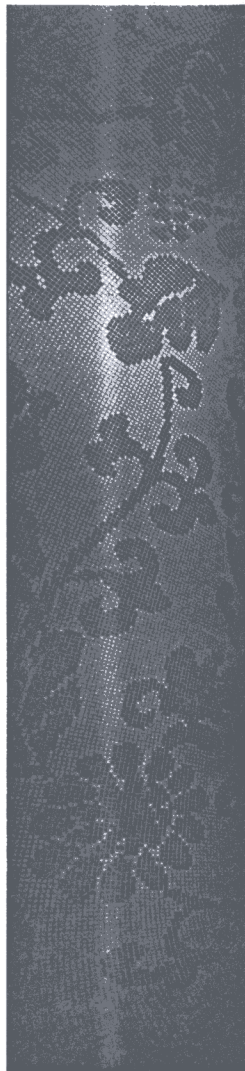
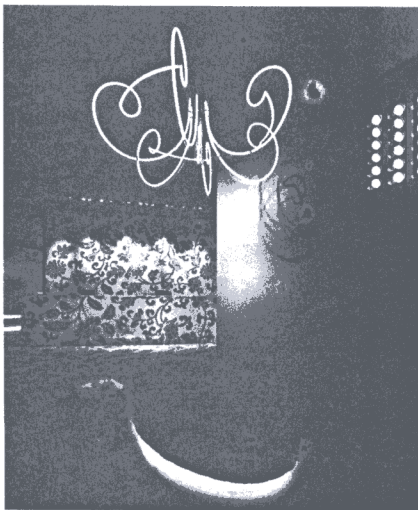
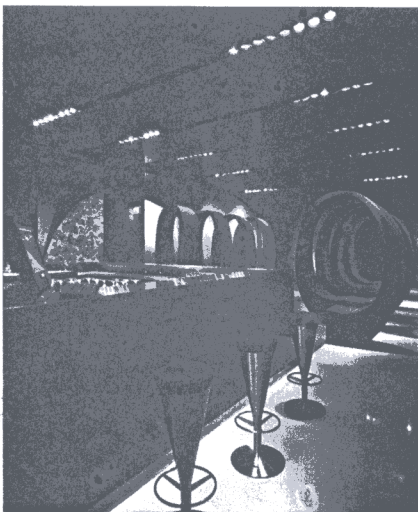
Boodschappen van liefde

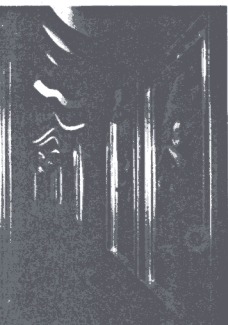
Harm Tilman Foto's Alberto Ferrero

Cafés en discotheken zijn collectieve plaatsen in de stad. De Italiaanse architect Fabio Novembre werkt weliswaar overwegend voor private opdrachtgevers, maar is zich bij deze opgaven terdege bewust van het publiek waarvoor hij werkt. Zijn missie is deze ruimtes zo te maken dat mensen er elkaar kunnen ontmoeten en met elkaar in gesprek komen. Alleen op die manier kunnen de huidige scheidslijnen die dwars door de samenleving lopen, worden opgeheven, aldus Novembre. Voor een privaat woonhuis geldt dat weliswaar niet, maar dat kan als manifest worden gecommuniceerd. Manifesten zijn voor Novembre even belangrijk als de plaatsen waar mensen samenkomen.

Het Vittoria hotel dat Novembre in Florence ontwierp voor de nieuwe Italiaanse hotelketen *UNA*, is zijn grootste opdracht tot nu toe. Met dit hotel neemt Novembre stelling tegen de wereldwijde trend van designhotels. Deze benaming duidt op het belang van architectuur en decoratie bij het inspelen op de verlangens van hun vervende en veeleisende clientèle. Volgens Novembre is dit positief, voorzover meer aandacht aan de inrichting van hotels wordt besteed. De hotels van Ian Schrager liepen voorop door de nadruk te leggen op het mentale en visuele comfort van de gasten en door de nieuwe manier van denken over ruimte, die hiervan het gevolg was. Het fenomeen van designhotels is echter ook aan inflatie onderhevig, aangezien iedereen ze probeert te maken en een nieuwe, te kopiëren stijl is ontstaan.

Het *UNA Vittoria* hotel bevindt zich in de wijk San Frediano en is ondergebracht in een oud 19-de eeuws pakhuis dat terug ligt van de weg. Het is nadrukkelijk een statement tegen de internationale stijl waarin de verschillen tussen hotels dreigen weg te vallen en de communicatie tussen de gasten wordt ontmoedigd. Novembre zette het *UNA Vittoria* hotel op als een gemeenschappelijk huis voor eigentijdse reizigers, dat echter stevig is geworteld in de stad Florence. Bars en discotheken kunnen overal staan, maar als je wakker wordt in een hotel is het prettig te weten waar je bent, aldus Novembre. Voor de inrichting greep hij terug op het Florence

linkerpagina

rechtsboven Het Una Vittoria hotel is ondergebracht in een oud 19-de eeuws pakhuis dat terug ligt van de weg.

midden Overgang van lobby naar bar.

linksboven De gangen die toegang geven tot de hotelkamers zijn volledig zwart en concentreren alle aandacht op de manshoge portretten, die op de deuren zijn aangebracht. Dit wordt versterkt door de goudkleurige omlijstingen.

midden en linkerpagina onder In de lobby zijn entree en receptie met elkaar verbonden door een spiralende mozaïekstrook met bloemenmotief.

onder Het restaurant is opgezet als eethuis en wordt gedomineerd door een lange smalle en slingerende tafel die is ontworpen door Atelier Van Lieshout. De verlichting versterkt deze opstelling, rechtsboven Aan de randen van de eetzaal kan men alleen eten en ondertussen gebruik maken van Internet of televisie kijken.

rechterpagina

linksboven Slaapkamer met inloopkast.

rechtsboven Badkamer.

onder Slaapkamer. Het voeteneind van het bed is tegelijk een bartafel.

rechtsboven Exterieur Bisazza showroom New York.

rechterpagina

onder De door de ruimte slingerende bank vormt het meest kenmerkende element van de ingreep.

linksboven Detail plastic kandelars.

van de renaissance en de intriges van de Medici's. De aanwezigheid van up-to-date technologie op de hotelkamers is gecombineerd met de intensieve aanwezigheid van complexe figuren in de collectieve ruimtes. De interieurs zijn noch modern noch historistisch, maar eerder figuratief van karakter. De begane grond bestaat uit vier afzonderlijke ruimtes die onderling sterk met elkaar zijn verbonden. Bij de inrichting vormt de Florentijnse geschiedenis een stevige inspiratiebron. Door de lobby van het hotel krult een met mozaïek bekleed vlak, waarvan het bloemenmotief is geïnspireerd op 18-de eeuwse Florentijnse brokaat. Dit 'vliegende tapijt' begeleidt de hotelgasten van de entree naar de receptiebalie. Het motief is verwant aan de spiraalvormige sofa die Novembre twee jaar geleden voor Cappellini ontwierp en nu is terug te vinden in de barruimte. Ook hier lijken de verschillen tussen vloer, wanden en plafond door de toegepaste metalen banden weg te vallen. Op de begane grond bevinden zich een ruimte waar ontvangsten kunnen worden gehouden, met uitloop in de hof en het restaurant dat opgezet is als een eetzaal. De lange en slingerende tafel is ontworpen door Atelier van Lieshout en is verwant aan de tavolo fratino die in Toscaanse kloosters is terug te vinden. Deze tafel die zich tussen de kolommen doorslingert, is bedoeld om de onderlinge contacten tussen de gasten te bevorderen. De verlichting van de eetzaal volgt deze tafel en bestaat uit gekleurd glas dat is aangebracht in fractale patronen. Bezoekers kunnen echter ook alleen eten door plaats te nemen aan de randen van de eetzaal waar op bevroren mozaïekgolven computerschermen staan opgesteld en men al etend mail kan versturen en ontvangen of het nieuws kan bekijken.

Novembre's zoektocht naar gewaarwordingen vindt zijn vervolg in de twee vleugels waarin de 84 hotelkamers zijn ondergebracht. De meest armzalige ruimtes in hotels zijn volgens Novembre altijd de gangen. Om dit probleem op te lossen heeft hij de gangen zwart geschilderd als de perfecte achtergrond voor de schilderijen die hier worden getoond. Op de deuren van de hotelkamers zijn mensgrotere portretten aangebracht van belangrijke

figuren uit de geschiedenis van het Machiavellistische Florence. Deze reproducties van schilderijen uit het Uffizi zijn omkaderd door goudkleurige schilderijlijsten. De kamers zelf zijn opgevat als kleine appartementen die zijn onderverdeeld in drie afzonderlijke sferen voor baden, kleden en slapen. Het baden is openbaarder al naar gelang de afscheiding in glas, matglas of hout is uitgevoerd. In de slaapkamer is het bed op een podium geplaatst tegenover een grote glazen wand waarin ook het plasmascherm met ondermeer televisie en Internet is aangebracht. De wanden zijn afgezet met zwart of paars leer waarop een patroon van twinkellende lichtjes is aangebracht. Pas in de slaapkamer betreedt de bezoeker het toneel, dat in de meeste designhotels al bij de ingang wordt gevonden.

Vormgeven voor de industrie

Afgelopen jaren werkte Novembre veel voor Cappellini en Bisazza, maar daar is nu om uiteenlopende redenen een einde aan gekomen. Novembre: "Ik ben altijd bezig met de vraag, voor wie moet ik werken. Cappellini was lange tijd voor mij een perfecte club om voor te werken, omdat ik mezelf er op een vrije manier kon uitdrukken. Dat is echter nu voorbij. Cappellini is een persoon die alles zelf wilde doen en niet bereid was om taken te delegeren aan anderen. Dat is hem opgebroken." Nu Cappellini is gevallen en zijn beeld aan duigen ligt, vraagt Novembre zich af voor wie hij nu wil werken. Vrijheid is een enorme verantwoordelijkheid.

Bij Bisazza, producent van glazen mozaïek elementen, was Novembre de afgelopen drie jaar 'creative director'. Ook aan deze verbintenis is onlangs een einde gekomen. Over de redenen hiervan is hij vaag; meer dan dat de functie een perfecte match met het management veronderstelt, wil hij er niet over kwijt. Toch zegt hij veel aan zijn tijd bij Bisazza te hebben gehad. Zo kon hij er zijn vocabulaire verder verdiepen; al vanaf de start van zijn studio gebruikt Novembre tegels voor de huid van zijn interieurs. Tegelijk leerde hij er omgaan met een grote verantwoordelijkheid. Novembre: "Ik leerde hoe je investeringen moet doen en hoe je de plekken moet benalen waar winkels kunnen wor-

den geopend. Vanuit zakelijk oogpunt snap ik nu wat het betekent om een onderneming te leiden. Maar ik snap nu ook, dat dit voor mij niets is." Gedurende zijn creatieve directeurschap was Novembre onder meer verantwoordelijk voor de showrooms van Bisazza in Europa en Amerika. Deze showrooms tonen de producten van de onderneming, maar zijn tegelijk ruimtes waar tentoonstellingen en bijeenkomsten kunnen plaatsvinden. De showroom in de wijk Soho in New York is de eerste in Amerika en moest daarom een krachtig statement zijn. De patronen op de vloeren, wanden en plafonds zijn volgens Novembre te beschouwen als een update van Palladio. Deze architect is evenals Bisazza uit Vicenza afkomstig en heeft grote invloed gehad op de architectuur in Amerika. In het bijzonder de opvatting in Amerika over classicisme is door Palladio bepaald. "Met de inrichting wil ik een nieuwe opvatting over classicisme introduceren. Naast de regels van symmetrie die in zijn tijd belangrijk waren, zijn er ontwikkelingen geweest als fractale geometrie. Maar ik wilde ook zijn decoraties laten exploderen. De schaduw van de sofa vormt de decoratie van de vloer, maar keert verwrongen terug op het plafond." Verdere amendementen op het classicisme keren terug in de vorm van kandelars die niet van glas, maar van kunststof zijn. De laatste showroom die Novembre voor Bisazza ontwierp is in Berlijn te vinden. De belangrijkste inspiratiebron voor dit project is het toneelstuk 'Wachten op Godot' van Samuel Beckett. Novembre beschouwt dit toneelstuk als een metafoor voor Berlijn. Deze stad ligt immers in het midden van Europa en na de val van de Muur was de verwachting dat Berlijn een centrale rol zou opeisen. "Dit is echter niet gebeurd. Er is veel geld geïnvesteerd en er zijn veel verwachtingen, maar zonder enig resultaat. Mijn idee is, dat het in Berlijn niet nodig is om ergens op te wachten en dat de stad zoals ze is, mooi is. Er is geen Godot, want Berlijn is Berlijn en is prachtig."

De showroom bestaat uit twee verdiepingen die op een uit de wand komende bank nauwelijks verder is ingericht. Op de trap die beide verdiepingen met elkaar verbindt, zijn